

Aj správny chlap môže robiť špinavú robotu

**STEPHEN
KING**

BILLY SUMMERS

STEPHEN KING

BILLY SUMMERS

Preložila Marína Gálisová

IKAR

Stephen King
BILLY SUMMERS

Copyright © 2021 by Stephen King
Published by agreement with the author
and the author's agents, The Lotts Agency, Ltd.
Translation © 2022 by Marína Gálisová
Jacket design © 2022 by Emil Křížka
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8073-1

*S myšlienkou na Raymonda
a Sarah Jane Spruceovcov*

„Bol som stratený, no Pán ma našiel.“
Úžasná milosť

1. kapitola

1

Billy Summers sedí v hotelovej hale a čaká na odvoz. Je piatkové popoludnie. Hoci číta maloformátový komiks s názvom *Archieho kamoši a kočky*, myslí na Émila Zolu a na Zolov tretí román, jeho prelomovú *Terezu Raquinovú*. Myslí na to, že je to do veľkej miery kniha mladého muža. Myslí na to, že Zola v nej len začal ťažiť z toho, z čoho sa neskôr vyklúla hlboká a bohatá rudná žila. Myslí na to, že Zola bol – je – ako Charles Dickens, ale z nočnej mory. Myslí na to, že tak by mohla znieť téma eseje. Niežeby bol niekedy nejakú esej napísal.

Dve minúty po dvanástej sa otvoria dvere a do haly vojdú dvaja muži. Jeden je vysoký a čierne vlasy má vyčesané do kohúta v štýle päťdesiatych rokov. Druhý je nízky a na nose má okuliare. Obaja majú na sebe oblek. Všetci Nickovi muži nosia obleky. Billy pozná toho vysokého ešte zo západu. Je s Nickom už dávno. Volá sa Frank Macintosh. Pre ten účes ho niektorí Nickovi muži prezývajú Frankie Elvis alebo – keďže vzadu sa mu ukázala malá plešinka – Elvis s tonzúrou. No nie do očí. Toho druhého Billy nepozná. Určite je miestny.

Macintosh natiahne ruku. Billy vstane a potrasie mu ňou.

„Zdravím, Billy, dávno sme sa nevideli. Rád ťa opäť stretávam.“

„Aj ja teba, Frank.“

„Toto je Paulie Logan.“

„Zdravím, Paulie.“ Billy si podá ruku s tým nižším.

„Teší ma, Billy.“

Macintosh preberie z Billyho ruky *Archieho kamošov a kočky*. „Vidím, že stále čítaš komiksy.“

„Hej,“ prikývne Billy. „Hej. Dost' sa mi páčia. Tie humorné. Občas čítam aj o superhrdinoch, ale tie nemám až tak rád.“

Macintosh prelistuje stránky a ukáže niečo Pauliemu Loganovi. „Kukaj na tieto kočky. Človeče, by som si pri nich kludne vyhonil.“

„Betty a Veronica,“ povie Billy a vezme si komiks naspäť. „Veronica je Archieho frajerka a Betty by ňou chcela byť.“

„Čítaš aj knihy?“ opýta sa Logan.

„Niekedy, ak dlhšie cestujem. A časopisy. Ale väčšinou komiksy.“

„Super, super,“ povie Logan a žmurkne na Macintoshu. Nie je to veľmi diskrétna a Macintosh sa zamračí, ale Billy je v pohode.

„No čo, prevezieme sa?“ opýta sa Macintosh.

„Jasné.“ Billy si strčí komiks do zadného vrečka. Archie a jeho prsnaté kamošky. Aj o tom by sa dala napísať esej. O úteche, akú poskytujú účesy a postoje, ktoré sa nemenia. O Riferdali a o tom, ako tam zastal čas.

„Tak poďme,“ povie Macintosh. „Nick čaká.“

2

Macintosh šoféruje. Logan povie, že si sadne dozadu, lebo je nízky. Billy očakáva, že vyrazia na západ, lebo tam je bohatá časť tohto mesta a Nick Majarian si rád žije na vysokej nohe, či už je doma, alebo nie. A neuznáva hotely. Lenže zamieria na severovýchod.

Tri kilometre od centra vojdú do štvrte, v ktorej podľa Billyho býva nižšia stredná trieda. O tri-štyri stupienky vyššie ako kemp s príviesmi, kde vyrástol, ale ani zďaleka nie bohatá. Žiadne veľké komplexy za elektrickými bránami, tu určite nie. Toto je štvrť domov v rančerskom štýle, kde sa na malých trávnikoch zvrávajú mechanické rozstrekovače. Väčšina má len jedno poschodie. Väčšina je udržiavaná, ale niekoľkým by sa zišlo natrieť a zopár trávnikov obsadzuje burina. Billy si všimne jeden dom s rozbitým oknom, ktoré zakrýva kus kartónu. Pred iným sedí tučný chlap v bermudách a tielku na skladacej stoličke z Costca alebo Sam's Clubu, pije pivo a sleduje ich pohľadom. V Amerike je už istý čas dobre, ale to sa môže zmeniť. Billy pozná takéto štvrte. Sú barometrom a táto tu práve začala upadať. Ľudia, ktorí tu bývajú, majú džoby s pichačkami.

Macintosh zájde na príjazdovú cestu k dvojposchodovému domu s flakatým trávnikom. Je natretý tlmenu žltou farbou. Vyzerá v pohode, ale nie ako miesto, kde by chcel dobrovoľne bývať Nick Majarian, dokonca ani pár dní. Vyzerá ako adresa, na akej by ste mohli očakávať mechanika alebo nejakého nižšie postaveného zamestnanca letiska s manželkou, zháňajúcou zľavy, a s dvoma deťmi, s každomesačnými splátkami hypotéky a so štvrtkovým večerným bowlingom v amatérskej lige.

Logan otvorí Billymu dvere. Billy odloží *Archieho* na prístrojovú dosku a vystúpi.

Macintosh sa vyberie po schodíkoch na verandu prvý. Vonku je horúco, ale vnútri beží klimatizácia. Nick Majarian stojí v krátkej vstupnej chodbe, ktorá vedie do kuchyne. Na sebe má oblek, ktorý pravdepodobne stál takmer toľko ako mesačná splátka hypotéky na tento dom. Rednúce vlasy má začesané nahladko, kohúty nie sú nič preňho. Tvár má okrúhlu a opálenú, akoby sa vrátil z Vegas. Je zava-

litý, ale keď si pritiahne Billyho do náručia, to vyčnievajúce brucho je tvrdé ako skala.

„Billy!“ zvolá Nick a pobožká ho na obe líca. Srdečne, mľaskavo. K tomu milióndolárový úsmev. „Billy, Billy, človeče zlatý, rád ťa vidím!“

„Aj ja ťa rád vidím, Nick.“ Billy sa poobzerá. „Zvyčajne bývaš na elegantnejších adresách.“ Potom sa odmlčí. „Bez urážky.“

Nick sa rozosmeje. Okrem toho úsmevu má aj krásny, nákazlivý smiech. Macintosh sa pripojí a Logan sa usmeje. „Našiel som si bývanie hen na West Side. Krátkodobé. Dalo by sa povedať, že strážim dom známemu. Pred domom je fontána. Uprostred krpaté nahé decko, akože sa to nazýva...“

Cherubín, pomyslí si Billy, ale nič nepovie. Len sa usmieva.

„No, to je fuk, decko cikajúce vodu. Veď uvidíš, uvidíš to na vlastné oči. Nie, Billy, tento dom nie je môj. Je tvoj. Ak sa teda rozhodneš, že vezmeš ten džob.“

3

Nick ho povodí po dome. „Plne zariadený,“ vyhlási, ako keby ho predával. Možno vlastne aj predáva.

Dom má aj poschodie, sú tam tri spálne a dve kúpeľne, druhá je malá, zrejme pre deti. Na prízemí je kuchyňa, obývačka a jedáleň taká malá, že je to iba jedáľenský kút. Väčšina pivnice je prerobená na dlhú miestnosť, vystlatú kobercami, s veľkým televízorom na jednom konci a s ping-pongovým stolom na druhom. Bodové svetlá. Nick ju nazýva herňa a tam sa usadia.

Macintosh sa ich opýta, či si dajú niečo na pitie. Povie, že má kolu, pivo, limonádu a ľadový čaj.

„Pre mňa Arnold Palmer,“ povie Nick. „Pol limonády, pol ľadového čaju. Veľa ľadu.“

Billy povie, že to znie dobre. Kým dostanú nápoje, nezáväzne si pohovoria. Nick sa pýta, akú mal Billy cestu. Billy odvetí, že fajn, ale nespomenie, odkiaľ priletel, a Nick sa nepýta. Nick povie, čo s tým posratým Trumpom, a Billy na to, no, čo s ním. To je asi všetko, o čom sa dá baviť, ale stačí to, lebo už sa vrátil Macintosh s dvoma vysokými pohármi na podnose, a keď odíde tentoraz, Nick prejde rovno k veci.

„Keď som zavolať tomu tvojmu Buckymu, povedal mi, že sa chystáš zavesiť remeslo na klinec.“

„Uvažujem o tom. Už to robím dlho. Pridlho.“

„Pravda. Koľko máš vlastne rokov?“

„Štyridsaťštyri.“

„A robíš to, odkedy si si vyzliekol uniformu?“

„V podstate.“ Je si pomerne istý, že Nick to všetko vie.

„Koľko dohromady?“

Billy pokrčí plecami. „Nepamätám si to presne.“ Je to sedemnášť. Osemnášť ľudí, ak počíta aj prvého, muža s rukou v sadre.

„Bucky vraví, že by si dal ešte jedného, keby ti sadla cena.“

Čaká na Billyho otázku. Billy ju nepoloží, tak sa Nick opäť rozhovori.

„Cena za tohto ti podľa mňa super sadne. Dáš ho dole a stráviš zvyšok života niekde v teple. Budeš v hojdacej sieti popíjať piňa colady.“ Znovu nasadí ten svoj široký úsmev. „Dva milióny. Päťstotisíc ako preddavok, zvyšok potom.“

Billyho hvizdnutie nie je súčasťou roly, o ktorej ani neuvažuje ako o role, ale ako o svojom *blbom ja*, o tom, ktoré ukazuje chlapom ako Nick, Frank a Paulie. Je ako bezpečnostný pás. Človek si ho nezapína preto, že by očakával haváriu, ale nikdy nevie, kto naňho vyletí spoza kopca plnou rýchlosťou na jeho strane cesty. To platí aj o ceste životom,

kde sa ľudia motajú ako bezprizorní a často šoférujú v prizmere.

„Prečo toľko?“ Najviac, čo doteraz dostal za jeden kontrakt, bolo sedemdesiat tácov. „Nie je to politik, však? Lebo tých nerobím.“

„Ani omylom.“

„Je to zlý človek?“

Nick sa zasmieje, pokrúti hlavou a pozrie na Billyho s úprimnou náklonnosťou. „Stále kladieš tú istú otázku.“

Billy prikývne.

Blbé ja je síce len maska, ale toto sedí na obe jeho tváre: berie objednávky iba na zlých ľudí. Vďaka tomu ešte v noci spáva. Je nad slnko jasnejšie, že sa živí prácou pre tých zlých, isteže, ale Billy v tom nevidí morálnu dilemu. Nemá ani najmenší problém s tým, keď zlí ľudia platia za elimináciu iných zlých ľudí. V zásade vidí sám seba ako smetiara so strelnou zbraňou.

„Toto je veľmi zlý človek.“

„Okej...“

„A ani to nie je moja záležitosť. Som tu len prostredník a beriem si z toho to, čo by sa dalo nazvať agentskou províziou. Pozor, nie z tvojej gáže. Tá moja je bokom.“ Nick sa nakloní dopredu, zopnuté ruky zvierajú medzi stehnami. Na tvári má úprimný výraz. Pohľad upiera do Billyho očí. „Terč je čistý profesionálny strelec, presne ako ty. Ibaže na rozdiel od teba sa nepýta, či dáva dole zlého, alebo dobrého človeka. Nič také nerozlišuje. Ak sedí cena, berie džob. Momentálne ho môžeme volať Joe. Pred šiestimi rokmi, alebo to možno bolo pred siedmimi, to je fuk, dal tento Joe dole pätnástročného chalana na ceste do školy. A bol ten chalan zlý? Nie. Vynikajúci študent. Akurát že niekto chcel poslať odkaz jeho fotrovi. Chalan bol odkaz. Joe bol poslan.“

Billy sa zamyslí, či je ten príbeh pravdivý. Nemusí byť, má v sebe rozprávkovú fabuláciu, ale čosi mu hovorí, že to

tak naozaj bolo. „Mám zabiť zabijaka.“ Akoby si to len sám pre seba vyjasňoval.

„Presne tak. Joe je teraz v base v Los Angeles. Centrálna mužská väznica. Obvinili ho z napadnutia a z pokusu o znásilnenie. Ten pokus o znásilnenie, to ti poviem, teda ak nie si kočka z toho hnutia Me Too, tak tam niečo smrdí. Zmyšľil si jednu spisovateľku, ktorá bola v Los Angeles na konferencii, feministickú spisovateľku, so šľapkou. Dal jej obchodný návrh – asi trochu drsnejší – a ona ho postriekala slzákom. On jej za to vrazil do zubov a vyklábil čelúšť. Zrejme len vďaka tomu predala o stotisíc výtlačkov viac. Vlastne mu mala poďakovať, že ju napadol, no nie?“

Billy neodpovie.

„No tak, Billy, zamysli sa nad tým. Ten človek odprášil ja neviem koľko chlapov, niektorých fakt drsných, a nakonkon ho ostrieka slzákom nejaká lesbická feministka? Nevidíš v tom ten vtíp?“

Billy sa pro forma usmeje. „LA je na druhej strane krajiny.“

„To je pravda, ale kým sa tam dostal, bol tu. Neviem, prečo bol tu, a je mi to ukradnuté, ale fest dobre viem, že si chcel zahrať poker a niekto mu prezradil, kde by to šlo. Lebo náš kamoš Joe, aby ti bolo jasné, sa považuje za veľkého hráča. No tak ale aby som to akože skrátil, prehral kopu prachov. Keď sa okolo piatej ráno objavil víťaz, Joe ho strelil do brucha a vzal mu nielen svoje prachy, ale úplne všetky. Niekto sa ho pokúsil zastaviť, asi ďalší hráč z tej partie, a Joe švihol guľku aj jemu.“

„Oboch zabil?“

„Víťaz zomrel v nemocnici, ale ešte predtým stihol Joea identifikovať. Ten, ktorý sa pokúsil zasiahnuť, to prežil. Aj on ho identifikoval. A vieš, čo ešte?“

Billy zavrtí hlavou.

„Zábery z bezpečnostnej kamery. No, už tušíš, kam to povedie?“

Billy viac než tuší. „Ani nie.“

„Kalifornia ho obvinila z napadnutia. To mu už nikto neodpára. Pokus o znásilnenie asi spláchnu, napokon, neodvliekol ju do bočnej uličky, vlastne jej ešte ponúkol, že jej zaplatí, takže je to len pokus o nákup sexuálnych služieb, na to sa im štátny zástupca rovno vykašle. Joe už sedel, takže toto mu vynesie nejakých deväťdesiat dní v okresnej base. A má odslúžené. Lenže tu, tu má na krku vraždu a na tomto brehu Mississippi berú také veci vážne.“

Billy o tom niečo vie. V republikánskych štátoch vrahov zbavujú utrpenia. On s tým nemá žiadny problém.

„Porota si pozrie kamerový záznam a určite sa rozhodne poslať starého Joea na injekciu. Chápeš, však?“

„Iste.“

„Platí právnikovi, aby zabránil vydaniu, to sa dalo čakať. Vieš, čo je vydanie?“

„Jasné.“

„Okej. Joeov právnik proti tomu bojuje zubami-nechtami a pozor, nie je to žiadny pokútny fiškál. Už mu vydupal tridsaťdňový posun pojednávania a počas neho vymyslí ďalšie spôsoby, ako hádzať súdu polená pod nohy, ale nakoniec prehrá. A Joe je na samotke, pretože sa ho niekto pokúsil bodnúť nožom. Starý dobrý Joey chlapíkovi nôž odobral a zlámal mu zápästie, ale kde sa nájde s nožom jeden, nájde sa ich aj desať.“

„Žeby gang?“ opýta sa Billy. „Napríklad Crips? Majú proti nemu niečo?“

Nick pokrčí plecami. „Ktovie. Momentálne má Joe privátnu rezidenciu a nemusí ani chodiť žrať s ostatnými muklami, tridsať minút denne sa motá sám po dvore. Navyše, jeho právnik medzitým kontaktuje rôznych ľudí. Dáva im na známosť, že tento chlapík sa rozrozpráva o kadečom dôležitom, ak ho nezbavia toho obvinenia z vraždy.“

„To by sa dalo?“ Billymu sa tá predstava nepáči, ani keby bol ten, ktorého Joe po partii pokeru odbachol, zlý človek. „Mohla by obžaloba stiahnuť návrh trestu smrti alebo dokonca prekvalifikovať čin na druhostupňové zabitie? Či ešte niečo iné?“

„Nie zlá úvaha, Billy. Minimálne správnym smerom. No ja som počul, že Joe chce, aby všetky obvinenia zmizli zo sveta úplne. Zrejme má v ruke vysoké karty.“

„Myslí si, že má čo ponúknuť za vygumovanie vraždy?“

„A to vravíš ty, ktorému prešlo bohviekoľko vrážd,“ zasmeje sa Nick.

Billy sa nepridá. „Ja som nikdy nezastrelil nikoho za to, že som s ním prehral prachy v pokeri. Nehrám poker. A nekradnem.“

Nick dôrazne prikyvuje. „Ja to viem, Billy. Ty robíš len zlých ľudí. Len som ťa trochu naťahoval. Napi sa.“

Billy sa napije. Rozmýšľa. Dva milióny. Za jeden džob. Ale rozmýšľa aj ďalej. V čom je háčik?

„Nieкто asi veľmi túži zastaviť tohto chlapa skôr, než vyklopí, čo má.“

Nick naňho namieri ukazovák, ako keby Billy predviedol brilantnú dedukciu. „Prišiel si na to. No ale tak či onak, ozval sa mi miestny chlapík – ak to vezmeš, tak sa s ním stretneš – a jeho odkaz znel: hľadáme profíka, ktorý je najlepších z najlepších. A ja si myslím, že je to Billy Summers a basta, kurva.“

„Chceš, aby som toho chlapa odbachol, ale nie v LA. Tu.“

„Ja nie. Ja som len prostredník, nezabudni. Chce to nieкто iný. Nieкто, kto sa váľa v prachoch.“

„V čom je háčik?“

Nick nahodí úsmev. Znovu namieri na Billyho ukazovák. „Rovno k veci, čo? Rovno k veci, kurva. Lenže žiadny háčik v tom nie je. Alebo možno je, to závisí od toho, ako k tomu pristúpiš. Ide o čas. Budeš tu totiž...“

Mávne rukou, gestom obsiahne malý žltý dom. Možno aj štvrtú, v ktorej dom stojí – tú, ktorá sa, ako Billy zistí, volá Midwood. Možno aj celé mesto, ktoré leží na východ od Mississippi a tesne pod hranicou amerického Juhu.

„... dosť dlho.“

4

Pokračujú v rozhovore. Nick povie Billymu, že lokalita je už určená, a myslí tým miesto, z ktorého bude Billy strieľať. Povie, že Billy sa nemusí rozhodnúť predtým, ako ju uvidí a získa aj ďalšie informácie. Tie Billymu dodá Ken Hoff. Už spomínaný miestny chlapík. Nick dodá, že Ken dnes nie je v meste.

„Vie, čo používam?“ Nie je to to isté, ako povedať, že to berie, ale je to veľký krok tým smerom. Dva milióny za to, že bude sedieť na zadku a potom raz vystrelí. Takú dohodu je ťažké odmietnuť.

Nick prikývne.

„Okej, kedy sa s tým Hoffom stretnem?“

„Zajtra. Zavolá ti zajtra večer do hotela, povie ti čas a miesto.“

„Ak to vezmem, budem potrebovať nejaké krytie. Vysvetlenie, čo tu robím.“

„Všetko je pripravené a je to nádhera. Giorgio dostal nápad. Zajtra večer ti ho vysvetlíme, len sa najskôr musíš dohodnúť s Hoffom.“ Nick sa zdvihne. Natiahne ruku. Billy mu ňou potrasie. Už predtým si s Nickom podával ruku a nikdy sa mu to nepáčilo, pretože Nick je zlý človek. No bolo by ťažké aspoň trochu si ho neoblúbiť. Aj Nick je profík a ten jeho úsmev funguje.

5

Paulie Logan ho odvezie naspäť do hotela. Paulie toho veľa nenahovorí. Opýta sa Billyho, či by mu nevadilo rádio, a keď Billy odvetí, že nie, Paulie naladí softrockovú stanicu. Raz vyhlási: „Loggins a Messina sú naj.“ Okrem nadávok určitých chlapovi, ktorý sa pred neho pichne na Cedar Street, je to z jeho strany celý rozhovor.

Billy sa nestázuje. Myslí na všetky filmy o lupičoch, čo sa chystajú na posledný džob, ktoré videl. Ak je noir žáner, tak „posledný džob“ je jeho subžáner. V tých filmoch posledný džob nikdy nevyjde. Billy nie je lupič, nerobí s gangom a nie je poverčivý, ale aj tak mu ten posledný džob nedá pokoj. Možno preto, že je cena taká vysoká. Možno preto, lebo nevie, kto ju ponúka a prečo. Možno dokonca pre ten príbeh, ktorý mu povedal Nick. Terč vraj kedysi odbachol pätnásťročného vynikajúceho študenta.

„Zostávaš tu?“ opýta sa Paulie, keď zájde s autom pred hotel. „Lebo ten chlapík Hoff ti dodá nástroj, ktorý potrebuješ. Mohol som to urobiť aj ja, ale Nick nechcel.“

Zostáva? „Neviem. Možno.“ Pri vystupovaní sa zastaví. „Pravdepodobne.“

6

Vo svojej izbe si Billy zapne notebook. Zmení si časové pásmo a skontroluje virtuálnu privátnu sieť, lebo hackeri hotely zbožňujú. Mohol by skúsiť aj súdy v losangeleskom okrese, lebo spory o vydanie do iného štátu musia byť v záznamoch prístupných verejnosti, ale sú aj jednoduchšie spôsoby, ako získať to, čo chce. A naozaj to chce. Ronald Reagan mal pravdu, keď povedal: Dôveruj, ale preveruj.

Billy ide na stránku novín *LA Times* a zaplatí si polročné predplatné. Použije kreditnú kartu, ktorá patrí fiktívnej osobe Thomas Hardy, pomenovanej podľa Billyho najobľúbenejšieho spisovateľa. Aspoň spomedzi naturalistov. Keď je už na stránke, zadá do vyhľadávania výrazy *feministická spisovateľka* a *pokus o znásilnenie*. Nájde pol tuča článkov, každý ďalší je menší ako predchádzajúci. Je tam fotografia dotýcnej feministickej spisovateľky, ktorá vyzerá sexi a má toho veľa na srdci. Údajný útok sa odohral pred hotelom Beverly Hills. Údajný páchatel' mal pri sebe niekoľko preukazov totožnosti a kreditných kariet. Podľa *Timesov* je jeho skutočné meno Joel Randolph Allen. V roku 2021 mu zrušili obvinenie zo znásilnenia v štáte Massachusetts.

Takže Joe prakticky sedí, pomyslí si Billy.

Potom ide na stránku miestnych novín, znovu použije Thomasa Hardyho na predplatné a do vyhľadávania zadá slová *vražda*, *obeť* a *poker*.

Článok je tu a záber z bezpečnostnej kamery hovorí dosť jasnou rečou. O hodinu skôr by ešte nebolo dosť svetla, aby sa jasne ukázala páchatel'ova tvár, ale dole na fotografii je časomiera 05.18. Slnko ešte nevyšlo, ale už čoskoro vyjde a tvár chlapíka stojaceho v bočnej uličke vidieť tak zreteľne, ako potrebujete, ak ste štátny zástupca. Má ruku vo vrecku, čaká pred dverami, na ktorých je nápis **NÁKLADNÁ ZÓNA. NEPARKOVAŤ**, a keby Billy sedel v porote, pravdepodobne by zahlasoval za injekciu už na základe tohto záberu. Lebo Billy Summers je expert na úklady a presne to má teraz pred sebou.

Najnovší článok v novinách z Red Bluffu uvádza, že Joe-la Allena zatkli v Los Angeles za obvinenia, ktoré s týmto prípadom nesúvisia.

Billy si je istý, že Nick ho považuje za chlapíka, ktorý berie všetko doslova. Tak ako všetci ostatní, pre ktorých Billy za tie roky pracoval, aj Nick je presvedčený, že, odhliadnuc

od nadpriemerných snajperských schopností, Billy je trochu spomalený, možno dokonca niekde v autistickom spektre. Nick verí *blbému ja*, lebo Billy si dáva veľký pozor, aby to nepreháňal. Nijaké otvorené ústa ani zastretý pohľad, nijaký jednoznačný prejav hlúposti. Zázraky robí už ten komiks o Archiem. Zolov román, ktorý číta, má zahrabaný hlboko v kufri. A ak by niekto jeho kufor prehľadal a objavil ho? Billy by povedal, že ho našiel vo vrecku sedadla v lietadle a vzal si ho, lebo sa mu páči dievča na obálke.

Zamyslí sa nad tým pätnásťročným vynikajúcim študentom, ale nemá dosť informácií. Mohol by si ho googliť až do večera a nič by nenašiel. A aj keby ho našiel, nebol by si istý, že sa pozerá na toho správneho pätnásťročného chalana. Stačí, že zvyšok príbehu, ktorý vie od Nicka, očívidne sedí.

Objedná si sendvič a kanvicu čaju. Keď mu ich prinesú, posadí sa k oknu, je a číta *Terezu Raquinovú*. Uvažuje, že je to niečo medzi Jamesom M. Cainom a hororovým komiksom z vydavateľstva Entertaining Comics z päťdesiatych rokov. Po neskorom obede si ľahne s rukami za hlavou a pod vankúšom, vychutnáva si chlad, ktorý sa tam skrýva. A ktorý tak ako mladosť a krása dlho nevydrží. Zistí, čo mu povie Ken Hoff, a ak bude sedieť aj to, podľa všetkého ten džob vezme. Čakanie bude náročné, nikdy mu ktovie-ako nešlo (raz vyskúšal zen, bezvýsledne), ale za dvojmiliónový honorár počkať môže.

Billy zatvorí oči a zaspí.

O siedmej večer sedí pri večeri, ktorú mu doniesla hotelová služba, a pozerá na notebooku *Asfaltovú džungľu*. Typický film o smole pri poslednom džobe. Zazvoní mu mobil. Volá Ken Hoff. Povie Billymu, kde sa zajtra stretnú. Billy si to nemusí zapisovať. Zapisovanie môže byť nebezpečné a on má dobrú pamäť.

2. kapitola

1

Ako väčšina filmových hviezd mužského pohlavia – neho-
voriac o mužoch, ktorých Billy míňa na ulici a ktorí filmové
hviezdy napodobňujú – má Ken Hoff biednu bradu, ako ke-
by sa tri-štyri dni zabudol holiť. Nešťastná voľba pre niekoho
ako on, lebo Ken Hoff je ryšavý. Nevyzerá teda drsne a tvr-
do, vyzerať, že sa spálil na slnku.

Sedia v tieni pod slnečníkom pred kaviarňou, ktorá sa
volá Sunspot. Je na rohu Main a Court Street. Billy tipuje,
že počas týždňa to tu býva rušné, ale v toto sobotné popo-
ludnie niet vonku takmer ani nohy a stolíky na chodníku
majú iba pre seba.

Hoff môže mať päťdesiat, možno štyridsaťpäť, ak žije na
plný plyn. Teraz pije pohár vína. Billy si dal diétnu kolu.
Nezdá sa mu, že Hoff pracuje pre Nicka, lebo Nick sídli vo
Vegas. Ale Nick má prsty vo všeličom a nie všetko sa peče
na západe. Nick Majarian a Ken Hoff sú možno nejako
prepojení alebo možno Hoff maká s chlapíkom, ktorý celú
zákazku zaplatí. Teda ak sa zákazka vôbec zrealizuje.

„Tamtá budova naproti cez ulicu je moja,“ povie Hoff.
„Len dvadsaťdva poschodí, ale tu v Red Bluffe stačí, aby bola
druhá najvyššia. A bude tretia, keď dokončia Higgins Cen-
ter. Tam chystajú tridsať poschodí. A nákupné centrum. Aj
v nej mám podiel, ale táto tu, to je len moja nádhera. Trum-

povi sa smiali, keď hovoril, že dá dokopy ekonomiku, ale funguje to. Fakt to funguje.“

Billy sa nezaujíma ani o Trumpa, ani o Trumpovu ekonomiku, ale budovu si obzrie s profesionálnym záujmom. Je si pomerne istý, že odtiaľ by mal strieľať. Volá sa Gerard Tower. Billy si pomyslí, že nazvať budovu, ktorá má len dvadsaťdva poschodí, vežiakom, je trochu prehnané, ale v tomto meste plnom malých tehlových domov, väčšinou ošarpaných, sa asi ako vežiak javí. Na upravenom a očividne dobre zavlažovanom trávniku pred ním je nápis KANCELÁRSKE PRIESTORY A LUXUSNÉ BYTY STÁLE VOĽNÉ. A číslo, na ktoré treba zavolať. Tabuľa vyzerá, že tam je už nejaký čas.

„Nenaplnila sa mi tak, ako som dúfal,“ povie Hoff. „Ekonomika síce rastie, jasné, ľudia prehadzujú peniaze lopatami a dvetisíc dvadsiaty bude ešte lepší, ale boli by ste prekvapený, koľko z toho je internetová záležitosť, Billy. Môžem vás volať Billy?“

„Jasné.“

„Čo tým chcem povedať – tento rok mám trochu suchoty. Odkedy som kúpil akcie WWE, znášam problémy s cash flowom, ale mohol som vari odmietnuť?“

Billy netuší, o čom je reč. Nesúvisí to náhodou s wrestlingom? Alebo s podujatím monster truckov, na ktoré videl reklamu v telke? Keďže Hoff si zjavne myslí, že by to mal vedieť, Billy prikyvuje, ako keby vedel.

„Miestne rodiny, ktoré prachy podedili, si myslia, že príliš riskujem, ale človek musí stavať na vývoj ekonomiky, je tak? Kuť železo za horúca. Bez prachov prachy nezarobíme, mám pravdu?“

„Jasné.“

„No tak robím, čo musím. A ja rozoznám kvalitu a toto tu je pre mňa dobrý obchod. Trochu riskantný, ale potrebujem prostredníka. A Nick ma ubezpečil, že keby vás chy-